

4250.

Щом военнопръстѣпници се сблъскат,
По-слабият отстъпва победен,
Лицето му с нечистотии пръскат
И той е пред света опозорен.

А другия безмерно величат
Приживе, а и след като умре,
Место за него е запазил раят,
Реши ли Господ да го прибере.

Едните милиони са избити
От увенчаван с лаври смел герой...
Дали са от това в смъртта честити?
Да ги интервюира няма кой.

А другите убити кротки жители
Не ще узнаят, че са победители.

4251.

Провалът на огромните империи
И техният стремителен разпад
Са част от най-големите мистерии,
С които запасен е този свят.

Нали при тях е пълното надмощие,
Нали земята им принадлежи,
Нали и справедливостта все още е
В ръцете им и като меч тежи?

И всички тези кървави чудовища,
Преситени от непомерна власт
И от всемирно грабени съкровища
Внезапно изживяват сетен час...

Историята сочи куп причини
Обаче никоя от тях не чини.

4252.

Как комунизмът във капитализъм
Превърна се в един единствен ден,
Ще кажа без в подробности да влизам:
Това бе дълго готвен феномен.

Поведоха хорото политици,
С подръжници-продажници отвред,
Доценти и професори стотици,
Доносници и не един поет.

И всички алени функционери
Се подредиха по големина,
За да успее всеки да намери
На подлостта си най-добра цена.

Като ги гледам (отдалеч поне),
Наддали са и стават за клане.

4253.

От притчите за равенство и братство
Понявга се затрогвам до сълзи,
Те знак са на духовното богатство,
Света което ще преобрази.

Исус, Син Божи, ни го проповядва,
То се подкрепя от кого ли не,
Човекът (с главна буква!) му се радва
Преди, по време на, и след спане.

Утехата от него съществува,
Самото то обаче е далеч,
Дори на мен отколе ми се струва,

Че в гроб лежи под надпис „Нивга веч!”,
Но безсъмнено искрено желая
След време сам да се опровергая.

4254.

Дали с прослава или със падение
Ще сложиш край на земния живот,
Зависи не от смътно Провидение,
А само на делата ти е плод.

Предпазвай ближния от оскотяване
С цената на каквото и да е,
Дори за собственото ти спасяване
Щом Бог разноските ти не пое.

Бъди навек в кръга на победените,
А те са неизменно мнозинство
И на режимите приемай смените,
Не са различни те по същество.

Ще бъдеш жертва ти на чужда стръв,
Но в рая ще те величаят пръв.

4255.

На тържището интелектуално
Се е наложил интересен ред,
Съдиите се харчат идеално,
По-скъпо от какъв да е поет.

Причина е голямото предлагане
На поетичен залежал продукт
И идеологичното затягане,
Осъществявано чрез сърп и чук.

Но всеки си държи на клиентелата
Без оглед колко е голяма тя,
А на свободния пазар повелята
Готова е да властва над света.

И който с туй не се съобрази,
Ще лее после кървави сълзи.

4256.

В двореца на поредното сиятелство
Се пази покровителстван и цял
Яремът на държавното предателство,
Заместил нявгашния идеал.

Родината смалява си размерите
Обаче по предателства расте
И никак не е трудно да намерите
Къде започват и не свършват те.

Къде е героизмът на дедите ни?
Негодници приемат го за грях
И с подло самолюбие преситени
Разграничават себе си от тях.

Паисий! Ставай, грабвай им компютрите
И с общи сили да им смажем мутрите!

4257.

*Населението на Великденските
острови е изчезнало, защото всичкият
труд е отивал за паметници.*

Гордеем се навек със богомилите,
А те гробари бяха на държавата,
Съюзници изсмукваха ни силата,
Но ние с тях поделяхме си славата.

Съдба ни е да сме освобождавани
От най-безкористни доброжелатели
И после благородно принуждавани
Чрез паметници да сме им признателни.

Великото във тези благодарности
Е, че са дълг, нелесен за изплащане,
Но престараващите се бездарности
Не са съгласни със такова схващане.

Краси платена обич времената
Най-вече, щом заплаща се в предплата.

4258.

Подвластници, обединени с властници,
Съвместно сътворяват общество
За благо на всичките участници -
Без оглед на кого и със какво.

Такава е на речите основата
При всеки сладкогласен политик
В Историята – старата и новата,
В боричкане за титлата „велик”.

Подвластниците, пълни със търпение,
Очакват обещаните блага,
Но думите остават без значение
И няма кой да каже докога.

А в Центъра, но също по места,
Разчитат да го каже Вечността.

4259.

Във този свиден, ненагледен свят
Откривам удивителни неща
И те успяват да ме убедят,
Че има безпричинна доброта.

Какъв е странният ѝ произход
Сред кървавите вълчи времена,
Белязали всестранния живот
На не една увълчена страна?

Немеят дремещите небеса,
Не я приемат те за свой пророк,
Тя спада към онези чудеса,
Които правят от човека Бог.

А най-голямо чудо ми се струва
Е чудото, че още съществува.

4260.

На мъртвите кой може да отнеме
Господството над миналото време?!

Там съществуват като във палат
Без нуждата от рай или от ад,

Без страх от чума, зъбобол, холера
И от капризите на премиера,

А всеки всякак чувства се добре,
Защото няма втори път да мре...

Без политически борби стихийни
Умрелите са всички безпартийни,

Покорни на Бог-Син и Бог-Отец,
С презрение към Златния телец.

Но въпреки добрата ми реклама
Излишек от самоубийства няма.

4261.

Тираните изискват кръвна жертва,
Тъй както всемогъщия Аллах,
От тях доброто се добре зачертва,
А аз сред тях със страх и грях живях.

Признавам, че не беше никак лесно
И подлостта ми бе помощник пръв,
Унищожено беше всичко честно,
Тираните обичат честна кръв.

Но странно е, че подлостта не стихва,
Превръща се във начин на живот
И иска преголямата ѝ лихва
Да я заплаща целият народ.

Но липсва ни все още сметка точна,
Дали е срочна или е безсрочна.

4262.

Слепецът Омир забелязва пръв,
Войната че е фабрика за слава,
Залива стиховете си със кръв
И „Илиадата” се появява.

Тук всеки между древните царе
Повежда смело верните си войни,
Готов със меч в ръката да умре
В сражение под знамената бойни.

Но всичко се мени. Водачи днес
Се крият в бункерите под замята
И в името на своя интерес
Да мрат изпращат хора от тълпата.

От трупове издига се грамада,
Но без следа от нова „Илиада”.

4263.

Дали светът ни нявга ще се срути
Под тежестта на своите дворци,
Превзети от престъпници прочути
Сред множество безименни творци?

Зловещият товар непоносим е,
Какъвто смисъл и да му дадеш,
Дори покръстен с най-красиво име,
Той все така остава си зловещ.

Притиска и телата, и душите,
Безмилостен към всекиго от нас –
И аз търпя, и вие го търпите,
А злото се множи, щом е на власт!

Човек изглежда е така направен –
Да е господстващ или управляван.

4264.

Ако човечеството се лиши
От клоуни, пияници и луди
Кой тъжните души ще утеши,
Кой правдата от дрямка ще пробуди?!

За разлика от нас те не мълчат,
На правдата са шумни глашатаи,
Спокойно я огласят всеки път
Без страх гласа им да разколебае.

За болест им приемат смелостта,
А присмехът е тяхната награда,
Въстава срещу тях нормалността
И им осигурява път за ада.

Там сред казаните международни
Те проповядват горди и свободни.

4265.

Профилактичното обезглавяване
Се ползва от тираните отдавна
За отмъщение или за справяне
С врага на личността им богоравна.

А щом от него са разочаровани,
Използва се и друг удобен начин,
Така нареченото четвъртоване*,
Метод от старо време много тачен.

Избиването на себеподобните
Е за властта им неизбежно средство,
Да го използват нещо са способни те,

А после го предават по наследство,
Превръщайки го в тъкъв на закона
Със знак на императорска корона.

**Ръцете и краката на човека се вързват за четири
коня, които се подгонват в различни посоки.*

4266.

Поезията, славна за да бъде,
Се слави не с награди, а с присъди,

Поетите с глави са непокорни,
Поетчетата с всички са сговорни,

Едни обожествяват Свободата,
А други при властта са на заплата,

Едни разстрелвани са със картечи,
А други им държат надгробни речи,

Но за да имаш звание „народен”,
Лъжец е нужно да си безподобен

С хвалби към вожда не един и два дни
И всичките глупци, за слава жадни,

Но както и да се напругаш все,
Народът безпогрешно ще те плюе.

4267.

*На странни наказания бяха подлагани
някои поети при комунизма.*

Когато в Киностудия „Бояна”
Принудиха Поета да мълчи,
Скръб цялата страна обхвана,
Дори планетата, кажи-речи.

Вместо поемите си съкровени
Да прави филми бе обречен той,
А в него поетическият гений
Жестоко бе обречен на застой.

На шекспиров герой ми заприлича,
Душата му трагедия раздра,
Кого обича или не обича
В покрусата си горда не разбра.

По нечии неведоми повели
В Парнас за постоянно се пресели.

4268.

Разцъфват невъзможности навред
И като бурени се размножават,
Пресрещат ни с препятствия безчет
А на възможностите път не дават.

Колцина се изправят срещу тях?
Мнозина хитро ги заобикалят,
Обхванати от здрав целебен страх...
Или така е заповядал кралят?

Чрез тях Човек едва ли би летял,
Едва ли би изобретил лекарства,
А атомът останал би бил цял,
Науката не би могла да царства.

Но хора, обвинявани в безбожности,
Творят от невъзможности възможности.

4269.

За музите – езичници развратни,
Е странен християнският морал,
В обятията техни необятни
Един ли грешник ласки е желал?

Клио е на Историята муза,
От всички най-разпътната е тя
И на големите лъжци в съюза
По право е сред първите места.

Тя по поръчка митове създава
За нуждите на не една страна,
На местните герои за прослава
Под сянката на бойни знамена.

А хора, глухи за лъжите тука,
Все още я приемат за наука.

4270.

Между лиричното и истеричното
В лика на поетичния герой,
Кое е общото, кое различното?
Кой точно ще ни каже? Кой?

Приятелите ще твърдят прочувствено,
Поетът че е сред душевен смут,
А други ще отсъдят, че изкуствено
Той се вживява в ролята на луд.

Кое от разните превълъщения
Ще отпечата в паметта следа
Чрез увековечаване на гения
И неговата горда свобода?

Навярно някои ще са красиви,
Но рядко със признание приживе.

4271.

Три хиляди години се възпява
Ахил и пагубния негов гняв,
Читателската маса намалява,
Но помъдрява нейният състав.

В забързаното ни модерно време
На Омир хекзаметрите не са
Наслада, а са доста тежко бреме
За много ученици във класа.

Ахейци и троянци в оперета
Привличат неотслабващ интерес,
Където вместо кървави кланета
Комици щедро ни размиват днес.

Най-важното: Красивата Елена
С централна роля е удостоена.

4272.

От седемте безсмъртни смъртни гряха
Изкуството безсмъртие гради
И под неръкотворната му стряха
Изделията творчески реди.

Отблъсква то щастливото начало,
Но произвежда често *herpy end*,
А другото понякога изцяло
Зависи от поредния клиент.

Така между великото и кича
Се колебае творческият друм,
Творецът без поука да извлича
От грешките с душа или със ум.

Но той, изпълнен с вяра, се надява
И рядко, но все някога успява.

4273.

За средните писатели е трудно
Без ледоразбивачите-хвалители
Особено през времето разблудно
На жертви и жестоки поробители.

Един вик „Той е гений!” И готово!
Поемат го полята и върхарите,
Повтаря се отново, и отново,
И в истина превръщат го другарите.

По своята неизтощима сила
Нима това не е забележително
Ако навреме го е приютила
Учебната програма задължителна!

Безсмъртието му е бързотечно,
Но кой ще ни посочи нещо вечно?

4274.

Махни на демокрацията грима
И в диктатура се превръща тя –
Извечната съдба неумолима
На хората, покорни пред властта.

Не с Хитлер, а със хитлерчета малки
Запълват се пространствата навред
И чрез демократични залъгалки
Ума приспиват на народа клет.

Играта безнадеждна продължава
Във вид на политически въртоп,
На роба обещават бойна слава,
Но ако продължава да е роб.

Надстройката готова е за смяна,
Обаче базата е без промяна.

4275.

Пандемия COVID-19!

Задружна кашлица тресе Земята
Под такта на всеобщото страдание
В злокобната прегръдка на ламята
С всемирнопокосяващо дихание.

Навред тя сее страшната зараза,
Невинни предпочита пред греховните,
Към тях прицелва смъртната омраза,
За своята невинност са виновни те.

И Бог безпомощен е срещу нея,
Тя справя се със всичките му опити
Да я възспре – и нея, и злодея,
Избил навремето питекантропите.

Борбата никога не е преставала.
Невярващите нека питат Дявола!

4276.

Одеждата на светлата надежда
От нишките на бляна се тъче
И осенен от щастие изглежда
Човек, реши ли да я облече.

Животът с ноктите си я раздира,
Но бързо цяла е отново тя
И с нея той оставя светла диря
В подземията мрачни на света.

Така било е и така ще бъде
По силата на неразбран закон,
Дареният със правото да съди
От мрака се нуждае за заслон.

Надеждата пък е с добрата слава
Със светлина Човека да дарява.

4277.

Открих покъртен, зъл и удивен
В страната ни обществена инфекция
И тя е свързана, поне за мен,
С вековна отрицателна селекция.

Подготвен съм пред вас да изнеса
Аргументирана научна лекция,
Че най-способните у нас избити са
Чрез строга отрицателна селекция.

Тираните от най-различен вид
Са взимали глупците под протекция
И произвеждайки ги във елит
Въвеждат отрицателна селекция.

А след това народността самичка
Превърнала е робството в привичка.

4278.

По време на всеобщото мълчание
Кой бил е глупав и кой умен бил
Отсъжда се по ученото звание,
Което нейде някой придобил.

„Професор” беше знак за уважение,
А днес на подигравката е знак,
Защото е известно без съмнение,
Че дава се на не един глупак.

Те като бройлери са произвеждани,
Растат със бързината на куршум,
През цедката, на верността прецеждани,
И надарени с липсата на ум.

Но ако трайно са обединени,
Нелесно е да бъдат победени.

4279.

Човек от залъка си щом отделя
По милиони за децата гладни,
За мен е важно по чия повеля
Можал е доларите да открадне.

Но кражбата оказва се законна
По всеки параграф и алинея
И огневата мощ на Пентагона
Готова е да бъде щит пред нея.

Размерът на уста за този залък
Е като яма, приказно огромна,
Цял материк дори изглежда малък,
А цял народ, като закуска скромна.

Носители на тези добродетели
Със право се наричат благодетели.

4280.

Аз съм паве по булевард централен
И трайно помня с памет на паве
Как нашия народ многострадален
Негодници го лъжат векове.

Съименник съм бил на двата свята,
На Хитлер. Ленин, Сталин, Димитров
И всеки друг, посочен от съдбата,
С обет, че да ме тъпче е готов.

И те ме тъпчеха до изнемога,
Паве съм аз, но всички надживях,
Защото се страхувах не от Бога,
А от Човека, чийто роб аз бях.

Тържественост душата ми изпълва я,
Че съм безсмъртно в общото безмълвие.

4281.

Отдавна има общности човешки,
Способни към самозадоволяване
И всички техни пропуски и грешки
Поправят се чрез самоопрощаване.

Така е в министерските съвети,
Така е и в народните събрания,
Със себе си са само те заети,
Със собствените страсти и терзания.

Това прилича да е неизменно
На съвестите ни сред преумората,
Защото слаби са обикновено,
И не предлагат мир на хората.

Народът следва правилото златно:
Той служи на властта, а не обратно.

4282.

Атенатът в църквата „Света Неделя“ е най-големият терористичен акт в историята на България. Извършен е от комунистите. Загиват 134 души, а ранените са около 500.

С протестите в „Хоро” или в „Палачите”
Клеймите зверствата с умелост смела,
Над чуждите гробове шумно плачите,
Но не над ада във „Света Неделя”.

Какво ли в него точно не харесвате?
Сензация чрез множество умрели?
Невинните не искате да чествате,
Пожертвани заради ваши цели!

Признавате ли вашето безсилие,
Че злото няма как да се опише?!-
Жестокост във такова изобилие,
А всеки опит забранен е свише!

Зловещите дела на кръволоците
Сега са наследени от отроците.

4283.

Омразата и любовта в сърцето
Не могат да се трупат без предел,
Там съществува място откъдето
Едничка паметта открива цел.

Да мрази или люби много хора
Е непосилно за един човек,
Защото би умрял от преумора,
А никой няма против нея лек.

Но заменим ли ги веднъж с „Родина”
Или със всеобхватното „Народ”,
Те стават усвоими за мнозина
И достойние за цял живот.

Властта кого да е по даден знак
Посочва за приятел или враг.

4284.

Неблагодарността към Бог и цар
Е главната народна добродетел,
Способна всеки цар и господар
На своята смърт да стане пръв свидетел.

От старо време тя расте навред,
Не твърде бързо, не и твърде бавно -
Допълва историческата смет
С какво ли не, но с господари главно.

И литват вождовете на възбог
С възторжения възглас на тълпите,
Предали им незабравим урок
Как могат да си усмирят душите.

Издига ги подемната машина
Наречена „Светата Гилотина”.

4285.

Измъчва ме въпрос необясним
И чувство, също тъй необяснимо –
Защо Човекът, щом е поправим,
Човечеството е непоправимо?!

Опитвах с убийство на крале,
На бунтовете с кървавата пяна,
Но то радетелите си прокле,
Защото не донесоха промяна.

Безредието е на ред сега
Със злата безнадеждност на терора,
За да открие в себе си врага,
Очиствйки се от невинни хора.

И постепенно зрее мисълта
За порива лечебен на смъртта.

4286.

Народът като млекодайна крава
Е кротък, в кротостта си неизменен,
И както казваше другарят Ленин,
Готвачка може да го управлява.

Изреждат се готвачки и готвачи,
Ограбват, до каквото се докопат,
Не срещат съпротива или ропот...
Та могат ли стадата без водачи!

На него всяка власт му е по мярка,
С готовност пълни всяка чужда каса
И партии готов е да понася
С червена, синя или пъстра шарка.

А Свободата, вятър щом зашуми,
Ще търси в речника за чужди думи.

4287.

*Терора долу! Съюз със СССР!
(Н. Вапцаров, „Селска хроника“)*

Другарят Сталин вече бе избил
Човеци колкото една България
И с Хитлер беше Полша поделил,
Макар че беше учил в семинария.

Поетът с правото да бъде сляп
На фактите пропусна неудобството,
Предложи чиста вяра вместо хляб
И свят съюз с държавата на робството.

Преведен бе на всеки жив език
И четен от редица поколения,
Не на шега признат бе за велик
И сочен, че е родственик на гения.

А истината най-обикновена
Със гениалност беше заменена.

4288.

Товарите на справедливостта
Тежаха от най-ранното му детство -
Това, което майка и баща
Оставили му бяха във наследство.

Щастливи бяха в своя жизнен път
Връстниците, от нея облекчени,
И виждаше ги бързо да растат,
Към важни цели смело устремени.

Не издържа. Товарите затри
И стана като другите другари,
Доскорошната си невинност скри
Сред общност от партийни секретари.

Не смее да се обяви за пръв,
Но има качества да е такъв.

4289.

Кварталът с име „Докторска градина”
Бе пренаселен от богати хора
И поради въпросната причина
Един след друг отидоха в затвора.

Надойдоха субекти със каскети
Със кърви по ръцете, още пресни,
А също прогресивните поети,
Убийците, за да прославят в песни.

Най-главният от всички преуспели
Бе цицал дълго все за чужда сметка
И вече със косици побелели

Очакваше при всяка петилетка
Да го признаят за червен светец,
Но всички знаеха, че е подлец.

4290.

Началничета – всички бивши роби,
Обсебиха незнайно как властта,
Преструват се на властващи особи,
Но робството си носят във кръвта.

Гнети ги чувството за малоценност,
Върховният водч им е страхът
И ведрата им неосведоменост,
Която им помага да грешат.

Защо ли мрачното им постоянство
Приемаме за неизбежно зло?
От тях дори изнасяме във странство...

За там те тръгват с вдигнато чело,
Но после се завръщат във страната,
Защото личността им е „non grata”.

4291.

Мирът е блян. Войната е реалност,
Която се опитваме да спрем
Чрез някаква фатална безначалност,
Но тя ни изкушава щем – не щем.

Родители, създавайте месото
На бога Марс за кървавия пир!
Безмилостно върти си колелото
Месомелачката почти безспир.

И милиони хора гинат с трясък,
А нови готвят се да ги сменят
С „Ура!“ или със друг победен крясък,
След него за да станат мъртва плът.

Впоследствие човечеството цяло
Започва бедствието отначало.

4292.

Човек привиква на какво ли не,
На мръсен въздух, мърлява държава,
Пред тронове превива колене
И удари в награда получава.

Способността му болка да търпи
Понякога изглежда свърхчовешка
И питам се кое ли го крепи,
За да понася участта си тежка.

Надеждата! Да, тайната е там!
Той чака щастие да го споходи,
Но няма храм, достатъчно голям,
Да побере нещастните народи.

А щастieto ако не се вества,
Със алкохол то лесно се замества.

4293.

Бе очевидно, царят че е тъп,
За цар това е предопределение,
Династията ражда по калъп
Тъпащи с царствено предназначение.

Кому е нъжна монархична смет,
Която задушават цяла нация?
Тя може да създава само гнет
И преуспяваща аристокрация.

О, не за тях е нужен ешфод,
Те за да намаляват по количество,
А за ненавистния идиот
Изрекъл първи думата „величество”.

Той най-добре било е да умре
Преди царизмът да се разпростре.

4294.

Изпитвали сме липса на поети,
На свобода, на честни летописци,
На кучета, на хора, на предмети,
Но не на подлеци и блюдолизци.

Те спътници са на властта вовеки
През всички нейни мрачни криволици
И във това отдавна вярва всеки
Между литературните критици.

Съюзът им с палачите е траен,
Възпяван, превъзнасян и прославян
По начин повсеместно обичаен
И всеки враг „на топло” е поставян.

Мнозина го наричат безобразие,
Но тъй е във Европа и във Азия.

4295.

Награбил си се ти със много власт
И на властта владееш занаята
Да олицетворяваш всички нас,
А сам пленен да си от самотата.

Ти чуваш как повтарят твойто „Да”
Слугите, от страха обединени,
А от приятелите – ни следа,
Навреме те отвред са отстранени.

И правдата към теб не сочи път,
Отдавна ти си глух и сляп за нея,
Платените съветници мълчат,
А аз да ти я спомена не смея.

Властта обрича те на самота,
Проклятие за цял живот е тя.

4296.

Спасителя кого ли е спасил?
Защо ли тази титла му е дадена?
А щом от гроба се е възкресил,
За сребърници ли му е продадена?

Той бе зает, когато в древен Рим
Любимците му биваха избивани...
Не сме решавали да го виним,
Защото греховете му са скривани.

Спа на Свети Вартоломей в нощта,
А християни клаха християните,
Навярно закъсняла е вестта,
Че точно зарад него са изклани те.

Но вярвания, минали и днешни,
Твърдят, месиите че са безгрешни.

4297.

Министри важни и продажни
От съд и бог не се боят,
Коремномозъчни и снажни
За наша сметка се гоят.

За тях сме ние само стока
И подарен консуматив,
За да подържат жив порока
И той наистина е жив.

Стараят се да храносмилат
Постъпващите благини,
Несмлените автомобилът
Изнася в братските страни.

Уви, каквото и да правят,
До смърт накрая се задавят.

4298.

Слуги строят света на господарите
Без оглед на господстващия строй
И носят на несгодите товарите
Не само в мирно време, но и в бой.

За колко дълго „право на слугуване”
Ще го подменят с ”правото на труд”,
А смисъла на своето съществуване
Ще търсят във слугинския уют?

Честта да бъдат кротки, верноподани
За добродетел имат я вовек,
Втълпена във душата на народа ни
Като портрет на съвършен човек.

И този възхитителен портрет
Изглежда на всеобщо възприет.

4299.

Известен бе. Не питайте с какво.
Това и нему беше неизвестно,
Но в нашето научно общество
Той бе явление, макар и местно.

В труда си беше съсредоточен,
А делото му беше безотчетно
И сътворяването всеки ден
Бе охранявано с печат „секретно!“

Развиваше се все във този дух
И личността му беше се прочула,
Светът обаче беше сляп и глух
Пред тази невъобразима нула.

Жури, известно с вкус към неподкупност,
Го награди за „принос по съвкупност“.